

2) використання для переатестації іспиту у вигляді тестування, яке сумнівно що зможе відділити кращих суддів від гірших, корупціонерів від чесних суддів; 3) ці ж зауваження стосуються кваліфікаційного оцінювання, яке будуть проходити судді, щоб бути обраними безстроково або перейти в інший суд; 4) можливість звільнення судді з посади за порушення присяги, якщо він не пройшов переатестацію.

Судова реформа залишається ключовою для нашої держави, і її терміновість очевидна. Низький рівень довіри до судової влади, вплив політиків на суд, замовні судові рішення – все це раз і назавжди повинно піти у минуле. Суди мають працювати для людей, а судова система має бути простою, зрозумілою та доступною для громадян. Справедливий і незалежний суд – це гарантія побудови сильної і демократичної держави.

Література

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: Рада Європи; Конвенція, Міжнародний документ від 04.11.1950
2. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 7 липня 2010 р. № 2453-VI
3. Про забезпечення права на справедливий суд: Закон України від 12 лютого 2015 р. № 192-VIII

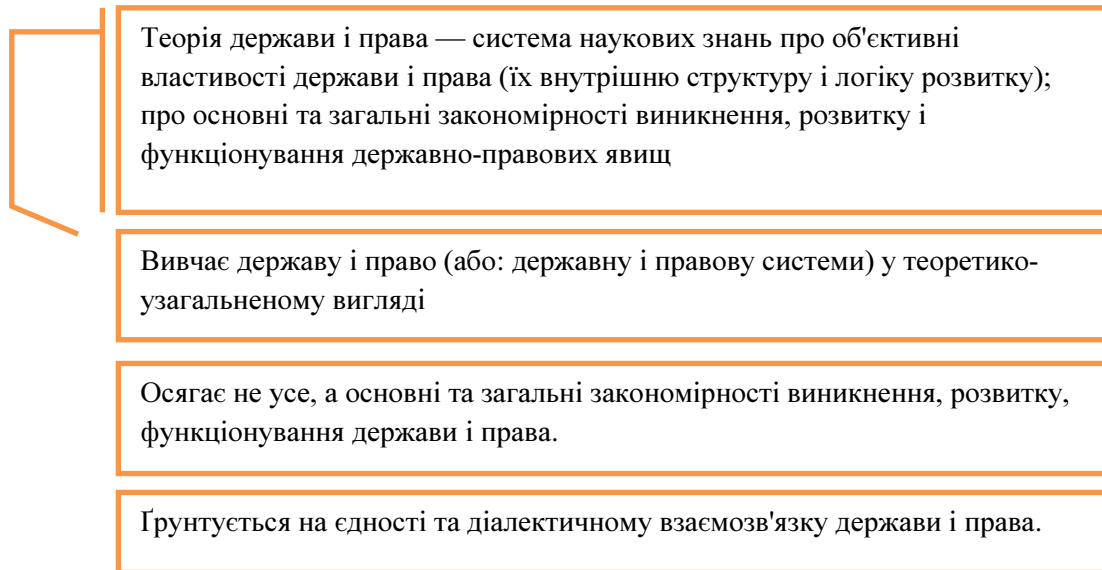
УДК 340.11

Мудриєвська Л. М., к.ю.н., к.філос.н., доцент,
Дніпропетровський національний університет
ім. О. Гончара, м. Дніпропетровськ

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПРИЙОМИ ВИКЛАДАННЯ КУРСУ «ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ І ПРАВА»

Викладання таких базових дисциплін, як «Теорія держави і права», «Конституційне право» та ін. потребує формування системних знань з проблематики основ конституційного і окремо державного ладу, природи державної влади, специфіки права в системі суспільних регуляторів. Цю систему знань неможливо сформувати без чітко визначеного понятійно-категоріального апарату. Складність цього процесу проявляється, в першу чергу, в нерозумінні студентів першого курсу таких базових категорій, як держава, право, лад. Тому потребується створення обов'язкового глосарія з кожної тематики, з введенням єдиного поняття. Теоретична література з проблематики теорії держави і права ізобілує наявністю різноманітних підходів до визначення базових понять «держава» і «право», великою кількістю наданих понять. Аналітичних здібностей першокурсників не завжди достатньо для з'ясування і розуміння цих понять, тому, крім глосарія, так би мовити, лінгвістичного, використовується і глосарій схематичний, який надає можливість у вигляді презентації ввести в навчальний обіг не тільки поняття, його ознаки, специфіку, але й показати його взаємозв'язок з іншими поняттями.

Таке надання визначень запам'ятовується скоріше, схематичне зображення краще засвоюється студентами.

Для закріплення матеріалу в модульній роботі студенти повинні самі створити схему за визначеною проблематикою, показавши системні зв'язки у визначеному питанні.

З цим питанням тісно пов'язана і проблема методології юридичних наук. Треба констатувати, що методологія є частиною визначеної парадигми, способом її створення і предметом наукового дослідження. При такій багатогранності прояву методологія юридичних досліджень все ще залишається невідпрацьованою сферою, яка грішить недостатнім розумінням таких питань, як: що таке «дефініція», «метод», «прийом», «спосіб дослідження» та їх взаємовпливу.

Предметна цілісність юридичної науки, єдність її предмета і методу, внутрішня послідовність і несуперечність юридичної теорії припускають, що в юридичній науці методи інших наук можуть і повинні використовуватися лише як способи і прийоми саме юридичного пізнання, тобто як пізнавальні засоби і компоненти самого юридичного методу. Не можна не погодитися з авторами, які вважають, що юридизація методології припускає адаптацію неюридичних методів і дисциплін, перетворення їх відповідно до особливостей правової реальності й побудови юридичних наукових знань, що забезпечує методологічну і предметну однорідність юриспруденції. Ефективність використання в юриспруденції таких філософських і загальнонаукових методів, як логічний, системний, структурний, функціональний, синергетичний, моделювання, експериментування та багатьох інших, залежить від ступеня їх юридичного «заломлення» і конкретизації як прийомів і засобів саме юридичного пізнання — діалектики як юридичної діалектики, тобто специфічної діалектики специфічного юридичного предмета, системного методу щодо особливостей правових систем, методи моделювання й експерименту мають

бути методами юридичного моделювання або юридичного експерименту і т. ін. [1, с. 26].

Але, при цьому, потрібно створювати і спеціальні методи дослідження, характерні для невеликої, чітко визначеної галузі наукового знання. І тут потрібно відзначити, що методологія спеціальних юридичних наук досі не має визначеності. Автори, що пропонують введення того чи іншого методу дослідження, не завжди пояснюють його сутність, необхідність вводу у науковий обіг, або просто запозичують ідею у інших дослідників, не показуючи результативність використання цього методу для дослідження спеціальної тематики.

Таке положення ще більш ускладнює викладання тематики «Методологія теорії держави і права», бо не надає можливості показу студентам специфіки дослідження предмету дисципліни.

Завдяки формування системної методологічної парадигми вдасться реалізувати і прогностичний характер наукових юридичних досліджень, що не тільки пояснюють і описують сучасний стан державно-правових явищ, а й виявляють імовірні варіанти їх подальшого розвитку, здійснюють їх оцінку, виявляють причини й умови, що сприяють або перешкоджають їх настанню. Причому такий прогноз не повинен мати тільки короточасний, «тактичний» характер, а бути розрахованим на довгострокову перспективу, відображати «стратегію» й альтернативність правового і наукового розвитку [1, с. 364].

Література

1. Гусарев С. Д., Тихомиров О. Д. Юридична деонтологія (Основи юридичної діяльності). Навчальний посібник / С. Д. Гусарев, О. Д. Тихомиров. – К.: Знання, 2005. – 655 с.

УДК 342.8

Мудриєвська Л. М., к.ю.н., к.філос.н., доцент,
Чуб В., студентка,
Дніпропетровський національний університет
ім. О. Гончара, м. Дніпропетровськ

ПРОБЛЕМИ ВИКЛАДАННЯ КУРСУ «ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ»

Викладання курсу «Теорія держави» при сучасному стані законодавства викликає деякі труднощі, тому що важливі питання дотримання прав людини і громадянина не відображені в національному законодавстві. Це стосується, насамперед, можливості проведення місцевих референдумів в Україні.

Місцеві референдуми визнаються пріоритетною формою безпосередньої демократії, оскільки населення відповідної території за їх допомогою може найповніше здійснювати власне волевиявлення щодо основних питань